

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. března 2012 *

„Autorská práva a práva s nimi související — Směrnice 2006/115/ES — Články 8 a 10 — Pojmy „uživatel“ a „sdělování veřejnosti“ — Šíření zvukových záznamů prostřednictvím rozhlasových nebo televizních přijímačů, jimiž jsou vybaveny hotelové pokoje“

Ve věci C-162/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court (Commercial Division) (Irsko) ze dne 23. března 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 7. dubna 2010, v řízení

Phonographic Performance (Ireland) Limited

proti

Irsku,

Attorney General,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj), E. Juhász, G. Arestis a T. von Danwitz, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. dubna 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Phonographic Performance (Ireland) Limited H. Sheehy, solicitor, ve spolupráci s J. Newmanem, BL,
- za Irsko D. O'Haganem, jako zmocněncem, ve spolupráci s E. Fitzsimonsem a J. Jeffersem, BL,
- za řeckou vládu G. Papadaki, M. Germani a G. Alexaki, jako zmocněnkyněmi,
- za italskou vládu P. Gentilim, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu J. Gstalterem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: angličtina.

— za Evropskou komisi J. Samnadda a S. La Pergola, jako zmocněnkyněmi.

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 29. června 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 8 a 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 376, s. 28).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Phonographic Performance (Ireland) Limited (dále jen „PPL“) a Irskem.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 Smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (dále jen „Smlouva WPPT“), jakož i Smlouvu WIPO o právu autorském. Obě tyto Smlouvy byly schváleny jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).
- 4 Článek 2 písm. b), d) a g), Smlouvy WPPT znějí:

„Pro účely této smlouvy:

b) ‚zvukový záznam‘ je záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků, jiných než ve formě záznamu obsaženého ve filmovém nebo jiném audiovizuálním díle;

[...]

d) ‚výrobce zvukového záznamu‘ je fyzická nebo právnická osoba, která vyvíjí iniciativu a má odpovědnost za první záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků;

[...]

g) ‚sdělování veřejnosti‘ výkonu nebo zvukového záznamu je šíření zvuků výkonu nebo zvuků anebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu veřejnosti, uskutečňované jakýmkoli jiným způsobem než vysíláním. Pro účely článku 15 zahrnuje ‚sdělování veřejnosti‘ zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu k poslechu veřejnosti“.
- 5 Článek 15 Smlouvy WPPT zní následovně:

„1. Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají právo na jednu přiměřenou [jedinou spravedlivou] odměnu za přímé nebo nepřímé užití zvukových záznamů, vydaných k obchodním účelům, k vysílání nebo k jakémukoli sdělování veřejnosti.

2. Smluvní strany mohou určit ve svém vnitrostátním právním řádu, že jednu přiměřenou [jedinou spravedlivou] odměnu může od uživatele požadovat výkonný umělec nebo výrobce zvukového záznamu, anebo oba. Smluvní strany mohou ve vnitrostátním právním řádu stanovit, že v případě, že není dohody mezi výkonným umělcem a výrobcem zvukového záznamu, určí pravidla, podle nichž se budou výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů podílet na jedné přiměřené odměně. [Smluvní strany mohou ve vnitrostátním právním řádu pro případ, že není dohody mezi výkonným umělcem a výrobcem zvukového záznamu, stanovit podmínky, za nichž se budou výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů podílet na jediné spravedlivé odměně].

3. Každá smluvní strana může v oznámení uloženém u generálního ředitele SODV [WIPO] prohlásit, že bude uplatňovat ustanovení odstavce 1 jen s ohledem na některá užití, nebo že omezí jeho uplatňování určitým jiným způsobem [omezí jeho uplatňování jiným způsobem], anebo že toto ustanovení nepoužije vůbec.

4. Pro účely tohoto článku se zvukové záznamy zpřístupněné veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky takovým způsobem, že [k nim] každý k nim může mít přístup na místě a v čase podle své individuální volby, považují za vydané k obchodním účelům.“

Unijní právo

6 Pátý, sedmý a šestnáctý bod odůvodnění směrnice 2006/115 uvádí:

„(5) Pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy, a investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní. Pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice.

[...]

(7) Je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících.

[...]

(16) Členské státy by měly mít možnost stanovit širší ochranu nositelů práv souvisejících s právem autorským, než jakou vyžadují ustanovení této směrnice, pokud jde o vysílání a sdělování veřejnosti.“

7 Článek 7 směrnice 2006/115 stanoví:

„1. Členské státy stanoví pro výkonné umělce výlučné právo udělit svolení nebo zakázat záznam jejich výkonů.

2. Členské státy stanoví pro vysílací organizace výlučné právo udělit svolení nebo zakázat záznam jejich vysílání, bez ohledu na to, zda jde o bezdrátové vysílání nebo vysílání po drátě, pomocí kabelu či družice.

3. Právo uvedené v odstavci 2 nepřísluší organizaci pro kabelové šíření, pokud pouze přenáší pomocí kabelu vysílání vysílací organizace.“

8 Článek 8 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobcí zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

9 Článek 10 uvedené směrnice zní takto:

„1. Členské státy mohou omezit práva uvedená v této kapitole, pokud jde o:

a) soukromé užití;

[...]

2. Bez ohledu na ustanovení odstavce 1 může každý členský stát, pokud jde o ochranu výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů, vysílacích organizací a výrobců prvotních filmových záznamů, stanovit omezení stejného druhu, jaká stanovil u ochrany autorských práv k literárním a uměleckým dílům.

Povinné licence lze však stanovit pouze v rozsahu slučitelném s Římskou úmluvou.

3. Omezení uvedená v odstavcích 1 a 2 se vztahují pouze na určité zvláštní případy, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití předmětu ochrany a nejsou nepřiměřeně na újmu oprávněným zájmům nositele práv.“

10 Směrnice 2006/115 kodifikovala a zrušila směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120).

11 Devátý bod odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) zní:

„Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořiny zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.“

12 Článek 3 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, které si zvolí:

a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

- c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;
- d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

Vnitrostátní právo

- 13 Zákon z roku 2000 o právu autorském a právech s ním souvisejících (Copyright and Related Rights Act 2000, dále jen „zákon z roku 2000“) ve svém článku 97 stanoví:

„1. S výhradou ustanovení odstavce 2 není umožnění poslechu či sledování zvukové nahrávky, rozhlasového či televizního vysílání nebo programu kabelové televize porušením autorského práva ke zvukovým nahrávkám, k rozhlasovému či televiznímu vysílání nebo programu kabelové televize, pokud k poslechu nebo sledování těchto nahrávek, tohoto vysílání nebo tohoto programu dochází

- a) v části prostor, ve kterých přespávají osoby ubytované nebo umístěné do příslušného zařízení, a
- b) v rámci služeb poskytovaných výhradně nebo převážně osobám ubytovaným nebo umístěným do příslušného zařízení.

2. Odstavec 1 se nepoužije ve vztahu k jakékoli části prostor podle uvedeného odstavce, je-li za vstup do části prostor, v nichž dochází k poslechu nebo ke sledování zvukových nahrávek, rozhlasového či televizního vysílání nebo programu kabelové televize, vybírán samostatný poplatek.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 PPL je společností zajišťující kolektivní správu a zastupující práva výrobců zvukových záznamů ke zvukovým nahrávkám nebo zvukovým záznamům v Irsku.
- 15 Původní řízení se týká žaloby podané společností PPL proti Irsku, kterou se PPL domáhá jednak určení, že tento stát tím, že přijal a zachoval v platnosti článek 97 zákona z roku 2000, porušil článek 4 SEU, jednak náhrady škody vzniklé v důsledku tohoto porušení spolu s příslušenstvím.
- 16 PPL uvádí, že v důsledku zproštění odpovědnosti podle čl. 97 prvního pododstavce zákona z roku 2000 jí provozovatelé hotelů a rodinných penzionů (dále jen společně „hotely“) nezaplatili spravedlivou odměnu za užívání zvukových záznamů, které byly na základě licence převedeny na PPL, v hotelových pokojích v Irsku prostřednictvím přístroje dodaného osobami provozujícími tyto hotely a v rámci jimi poskytované služby.
- 17 Zproštění odpovědnosti ve prospěch provozovatelů hotelů, kteří šíří chráněné zvukové záznamy, přitom porušuje některé evropské směrnice přijaté v oblasti práv souvisejících s autorským právem, které stanoví právo výrobců zvukových záznamů na zaplacení spravedlivé odměny, jsou-li jejich zvukové záznamy za určitých okolností užity.
- 18 High Court (Commercial Division) blíže uvádí, že věc v původním řízení se týká pouze zvukových nahrávek nebo zvukových záznamů, k jejichž poslechu hosty dochází v Irsku na hotelových pokojích, a nikoli v jiných částech těchto zařízení. Netýká se ani interaktivních přenosů, či přenosů na požádání.

- 19 Kromě toho předkládající soud uvádí, že pokud provozovatel hotelu vybaví pokoje svého zařízení nacházejícího se v Irsku rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí kabelem nebo s použitím jakékoli jiné technologie centrálně přijímaný signál, není tento provozovatel hotelu na základě čl. 97 odst. 1 zákona z roku 2002 povinen výrobcům zvukových záznamů odvádět za šíření zvukových nahrávek rozhlasem nebo televizí spravedlivou odměnu.
- 20 Stejně tak není provozovatel hotelu na základě čl. 97 odst. 1 zákona z roku 2002 povinen odvádět výrobcům zvukových záznamů spravedlivou odměnu ani v případě, že umístí do pokojů svého zařízení jiný přístroj a svým hostům zpřístupní v analogové nebo digitální formě zvukové nahrávky, které mohou tito hosté pomocí tohoto přístroje poslouchat.
- 21 Mimoto, ačkoliv se žádost po meritorní stránce vztahuje k užívání zvukových nahrávek v hotelových pokojích, předkládající soud uvádí, že čl. 97 odst. 1 zákona z roku 2002 má rovněž ten účinek, že povinnost odvádět spravedlivou odměnu za takové užití odpadá také v případě nemocnic, klinik, zařízení dlouhodobé péče, vězeňských či nápravných zařízení nebo jakýchkoli jiných obdobných zařízení.
- 22 Předkládající soud konečně uvádí, že zvukovými nahrávkami dotčenými v tomto řízení jsou zvukové záznamy vydané k obchodním účelům.
- 23 V tomto kontextu se uvedený soud domnívá, že vzhledem k rozdílům mezi právy chráněnými ustanoveními čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, ke kontextu, v němž je výraz „sdělování veřejnosti“ použit, a k cíli příslušných ustanovení, by Soudní dvůr neměl pojmu „sdělování veřejnosti“ přiznat stejný význam, jaký mu přiznal v rozsudku ze dne 7. prosince 2006, SGAE (C-306/05, Sb. rozh. s. I-11519).
- 24 Za těchto podmínek se High Court (Commercial Division) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je provozovatel hotelu, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, ‚uživatelé‘, který ‚veřejnosti sděluje‘ zvukový záznam, který může být šířen vysíláním podle čl. 8 odst. 2 kodifikační směrnice 2006/115 [...]?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku: ukládá čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 [...] členským státům povinnost stanovit právo na spravedlivou odměnu vyplácenou provozovatelem hotelu, nad rámec spravedlivé odměny odváděné provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání, za šíření zvukových záznamů?
- 3) V případě kladné odpovědi na první otázku: umožňuje článek 10 směrnice 2006/115 [...] členským státům osvobodit provozovatele hotelů od povinnosti odvádět ‚jedinou spravedlivou odměnu‘ z důvodu ‚soukromého užití‘ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) [této směrnice]?
- 4) Je provozovatel hotelu, který vybaví pokoje pro hosty přístrojem (jiným než rozhlasovým nebo televizním přijímačem) a zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány, ‚uživatelé‘, který ‚veřejnosti sděluje‘ zvukové záznamy ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 [...]?
- 5) V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku: umožňuje článek 10 směrnice 2006/115 [...] členským státům osvobodit provozovatele hotelů od povinnosti odvádět ‚jedinou spravedlivou odměnu‘ z důvodu ‚soukromého užití‘ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115 [...]?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda je provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ vysílaný zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 26 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti.
- 27 Z tohoto ustanovení vyplývá, že každý, kdo užívá zvukový záznam k vysílání nebo sdělování veřejnosti, musí být považován za „uživatele“ ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 28 Za těchto podmínek je třeba posoudit, zda v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, došlo ke „sdělování veřejnosti“.
- 29 Co se týče pojmu „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, která byla kodifikována směrnicí 2006/115, Soudní dvůr v bodě 76 rozsudku ze dne 15. března 2012, SCF (C-135/10), rozhodl, že tento pojem předpokládá individuální posouzení. Stejně je tomu v případě totožnosti uživatele a otázky užití dotčeného zvukového záznamu (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 78).
- 30 Soudní dvůr kromě toho uvedl, že pro účely takového posouzení je důležité přihlížet k několika doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí. V důsledku toho je třeba je použít jak individuálně, tak i v jejich vzájemném spojení, jelikož se v různých konkrétních situacích mohou vyskytovat s velmi proměnlivou intenzitou (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 79).
- 31 Mezi těmito kritérii Soudní dvůr především zdůraznil nevyhnutelnou úlohu uživatele. Jednání tohoto uživatele totiž představuje sdělování, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým hostům přístup k rozhlasovému nebo televiznímu vysílání obsahujícímu chráněné dílo. Bez takového zprostředkování by tito hosté v zásadě nemohli vysílané dílo sledovat, přestože by se nacházeli v oblasti pokrytí uvedeným vysíláním (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 82).
- 32 Soudní dvůr dále upřesnil některé znaky, které jsou vlastní pojmu veřejnosti.
- 33 V tomto ohledu musí být „veřejnost“ podle Soudního dvora tvořena blíže neurčeným počtem potenciálních posluchačů a dosti vysokým počtem osob (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 84).
- 34 Zprv, co se týče „blíže neurčené“ povahy veřejnosti, Soudní dvůr připomněl, že v souladu s definicí pojmu „sdělování veřejnosti“ v glosáři WIPO, který sice není právně závazný, ale přesto přispívá k výkladu pojmu veřejnost, se jedná o „obecné zpřístupnění díla [...] jakýmkoli vhodným způsobem, tedy nikoli pouze zpřístupnění konkrétním jednotlivcům, kteří patří do soukromé skupiny osob“ (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 85).
- 35 Zadruhé, co se dále týče kritéria týkajícího se „dosti vysokého počtu osob“, Soudní dvůr upřesnil, že z tohoto kritéria vyplývá, že pojem veřejnost zahrnuje určitý minimální práh, což z tohoto pojmu vylučuje příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 86). A dále, že za účelem určení tohoto počtu je třeba přihlídnout ke kumulativním účinkům

vyplývajícím ze zpřístupnění děl potenciálním posluchačům. V tomto ohledu je relevantní nejen skutečnost, kolik osob má přístup k těmto dílům souběžně, ale je rovněž třeba zjistit, kolik z těchto osob k němu má přístup postupně (viz výše uvedený rozsudek SCF, body 86 a 87).

- 36 Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že pokud není irelevantní výdělečná povaha „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, musí totéž tím spíše platit v souvislosti s právem výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů na spravedlivou odměnu podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, které je zásadně hospodářské povahy (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek SCF, body 88 a 89).
- 37 Podle Soudního dvora je tedy třeba vycházet z toho, že veřejností, které je sdělení určeno, je jednak cílová veřejnost určená uživatelem, jednak veřejnost tím či oním způsobem vnímavá vůči jeho sdělení, a nikoli náhodně „zachycená“ (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 91).
- 38 Zejména z hlediska těchto kritérií a v souladu s požadavkem individuálního posouzení, tak jak byl vymezen v bodě 29 tohoto rozsudku, je třeba posoudit, zda v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, je jednání provozovatele hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, sdělováním veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 39 I když v zásadě přísluší vnitrostátním soudům určit, zda tomu tak je v konkrétním případě, a provést v tomto ohledu všechna konečná posouzení skutkového stavu, je třeba konstatovat, že v souvislosti s věcí v původním řízení má Soudní dvůr k dispozici všechny poznatky nezbytné pro posouzení, zda k takovému sdělení veřejnosti došlo.
- 40 Nejprve je třeba uvést, že v situaci zmiňované předkládajícím soudem, v níž provozovatel hotelového zařízení vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, stejně tak jako ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek SGAE (bod 42), mohou hosté takového hotelového zařízení, třebaže se nacházejí v oblasti pokryté signálem šířícím zvukové záznamy, tyto zvukové záznamy sledovat jen díky vědomému zprostředkování tímto provozovatelem. Jeho úloha je tedy nevyhnutelná ve smyslu bodu 31 tohoto rozsudku.
- 41 Dále je ve vztahu k takovým hostům hotelového zařízení, jako jsou hosté dotčení v původním řízení, třeba uvést, že představují blíže neurčený počet potenciálních posluchačů v rozsahu, v němž je přístup těchto hostů ke službám uvedeného zařízení v zásadě důsledkem vlastní volby každého z nich a je omezen pouze ubytovací kapacitou dotčeného zařízení. V takovém případě se tedy skutečně jedná o „obecné zpřístupnění“ ve smyslu bodu 34 tohoto rozsudku.
- 42 Navíc, pokud jde o výši počtu potenciálních posluchačů v souladu s bodem 33 tohoto rozsudku, je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že hosté hotelového zařízení představují dosti vysoký počet osob, takže je třeba je považovat za veřejnost (viz výše uvedený rozsudek SGAE, bod 38).
- 43 Pokud jde konečně o výdělečnou povahu, tak jak se o ní hovoří v bodech 36 a 37 tohoto rozsudku, je třeba konstatovat, že v projednávané věci lze hosty hotelového zařízení kvalifikovat jako patřící do „cílové“ skupiny a „vnímavé“.
- 44 Jednání provozovatele hotelového zařízení směřující ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí jeho hostům totiž představuje poskytnutí dodatečné služby, která ovlivňuje úroveň tohoto zařízení, a tím i cenu pokojů (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, bod 44). Mimoto může přilákat další hosty, kteří mají o tuto dodatečnou službu zájem (viz obdobně rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, Sb. rozh. s. I-9083, bod 205).
- 45 Z toho vyplývá, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, má šíření zvukových záznamů v rámci rozhlasového nebo televizního vysílání provozovatelem hotelového zařízení výdělečnou povahu.

- 46 Z předcházejících úvah vyplývá, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, je jednání provozovatele hotelového zařízení „sdělováním veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 47 S ohledem na předcházející je třeba na první otázku odpovědět, že provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, je „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ vysílaný zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

Ke druhé otázce

- 48 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, povinen odvádět spravedlivou odměnu za šíření zvukového záznamu vysílaného rozhlasem nebo televizí podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 nad rámec spravedlivé odměny odváděné provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání.
- 49 Úvodem je důležité připomenout, že Soudní dvůr již v souvislosti s pojmem „sdělení veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 upřesnil, že provozovatel hotelového zařízení, jehož jednání je sdělováním veřejnosti, přenáší chráněné dílo ve prospěch nové veřejnosti, to znamená veřejnosti, která nebyla autory chráněného díla zohledněna, když udělili svolení s jeho užitím ve formě sdělení původní veřejnosti (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek SGAE, body 40 a 42).
- 50 Je třeba zdůraznit, že ke znaku „nové veřejnosti“ vycházejícímu z judikatury citované v předcházejícím bodě musí být přihlédnuto rovněž v rámci použití čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 51 Pokud přitom provozovatel hotelového zařízení sděluje zvukový záznam šířený rozhlasem nebo televizí v pokojích pro hosty, užívá tento zvukový záznam samostatně a přenáší jej odlišné veřejnosti, nad rámec té, které bylo určeno původní sdělení. Navíc, jak bylo konstatováno v bodě 45 tohoto rozsudku, uvedený provozovatel na základě tohoto přenosu dosahuje hospodářského prospěchu, který je nezávislý na prospěchu dosahovaném provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání či výrobcem zvukových záznamů.
- 52 V důsledku toho je provozovatel hotelového zařízení v takové situaci na základě čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 povinen za sdělování tohoto zvukového záznamu zaplatit spravedlivou odměnu nad rámec odměny odváděné provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání.
- 53 V tomto ohledu nelze přijmout argument Irska, podle něhož ze slov „nebo“ a „jediná“ použitých v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 vyplývá, že provozovatel hotelu nemusí platit odměnu za sdělování zvukových záznamů veřejnosti, pokud provozovatel rozhlasového nebo televizního vysílání již zaplatil spravedlivou odměnu za užití těchto zvukových záznamů ve svém vysílání.
- 54 Zákodárce Unie totiž tím, že v tomto ustanovení použil výraz „jediná“, chtěl zdůraznit, že členské státy nejsou povinny stanovit, aby uživatel z důvodu téhož sdělení veřejnosti platil odměnu několikrát odděleně, takže tato jediná odměna bude – jak jasně vyplývá z druhé věty tohoto ustanovení – rozdělena mezi jednotlivé příjemce spravedlivé odměny, kterými jsou výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů. Pokud jde o souřadící spojku „nebo“, která je uvedena ve výrazu „k bezdrátovému [...] nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti“, je třeba ji vykládat v tom smyslu, že odměna musí být zaplacená jak v případě rozhlasového nebo televizního vysílání, tak v případě sdělení veřejnosti.
- 55 S ohledem na předcházející je třeba na druhou otázku odpovědět, že provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, je povinen odvádět spravedlivou odměnu za šíření zvukového záznamu vysílaného rozhlasem nebo televizí podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 nad rámec spravedlivé odměny odváděné provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání.

Ke čtvrté otázce

- 56 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat jako třetí, je, zda provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty nikoli rozhlasovými nebo televizními přijímači, ale jiným přístrojem, jakož i zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány, je „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 57 Za těchto okolností je třeba, aby Soudní dvůr ověřil, zda úvahy, o něž se opírá jeho odpověď na první otázku, jsou nadále relevantní i v případě, že provozovatel hotelového zařízení poskytne svým hostům jiný přístroj než rozhlasový nebo televizní přijímač a zvukové záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí tohoto přístroje šířeny nebo poslouchány.
- 58 V tomto ohledu je třeba uvést, že při výkladu pojmu „sdělování veřejnosti“, který je obsažen v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, musí být respektovány odpovídající pojmy uvedené zejména ve Smlouvě WPPT a tento výklad je třeba provést takovým způsobem, aby byly tyto pojmy ve vzájemném souladu, a rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou tyto pojmy použity, a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv (viz výše uvedený rozsudek SCF, bod 55).
- 59 Článek 2 písm. g) Smlouvy WPPT, který se týká sdělování veřejnosti a odkazuje na článek 15 této Smlouvy, přitom upřesňuje, že posledně uvedený pojem zahrnuje i zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu k poslechu veřejnosti.
- 60 Za těchto okolností musí být pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 vykládán v tom smyslu, že zahrnuje rovněž zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu k poslechu veřejnosti.
- 61 Tento závěr je ostatně potvrzen samotným zněním čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, který uvádí, že se týká „jakéhokoli“ sdělování veřejnosti, a tedy sdělení v jakékoli myslitelné a proveditelné formě.
- 62 Provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty jiným přístrojem než rozhlasovým nebo televizním přijímačem, jakož i zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány, přitom poskytuje oba prvky umožňující zpřístupnění zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na těchto zvukových záznamech k poslechu a hmotný podklad, na němž jsou tyto zvuky nebo vyjádření zvuků zaznamenány, tedy zvukové záznamy.
- 63 V důsledku toho tato forma sdělení spadá do oblasti působnosti čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, vykládaného ve světle čl. 2 písm. g) Smlouvy WPPT ve spojení s článkem 15 této Smlouvy.
- 64 Jelikož se – jak vyplývá z bodu 57 tohoto rozsudku – čtvrtá otázka odlišuje od první otázky, jen pokud jde o formu šíření zvukových záznamů, lze z toho vyvodit, že provozovatel, jakož i jeho hosté jsou v rámci obou těchto otázek totožní.
- 65 V důsledku toho lze předpokládat, že provozovatel tohoto hotelového zařízení musí být považován za „uživatele“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 a že hosté tohoto zařízení musí být považováni za „veřejnost“ ve smyslu tohoto ustanovení, ledaže by určitá zvláštní okolnost vedla Soudní dvůr k jinému závěru.
- 66 V tomto ohledu je třeba posoudit, zda konkrétní forma přenosu – prostřednictvím přístroje, jakož i zvukových záznamů v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány – může vést k jinému závěru, než je závěr uvedený v bodě 40 tohoto rozsudku.

- 67 Tak tomu přitom není. Jelikož provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje svého hotelu takovým přístrojem a takovými zvukovými záznamy, tímto způsobem hostům poskytuje oba nezbytné prvky, které jim umožňují dotčená díla sledovat, vyplývá z toho, že by hosté neměli k těmto dílům bez jeho zprostředkování přístup. Jeho úloha je tedy nevyhnutelná.
- 68 Při neexistenci další zvláštní okolnosti, kterou by bylo nutné přezkoumat, je tudíž třeba dospět k závěru, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, dochází ke „sdělování“ zvukového záznamu „veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.
- 69 S ohledem na předcházející je třeba na čtvrtou otázku odpovědět, že provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty nikoli rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, ale jiným přístrojem, jakož i zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány, je „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115. Je tudíž povinen za šíření uvedených zvukových záznamů odvádět „spravedlivou odměnu“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Ke třetí a páté otázce

- 70 Podstatou třetí a páté otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115, který upravuje omezení práva na spravedlivou odměnu stanoveného v čl. 8 odst. 2 této směrnice v případě „soukromého užití“, umožňuje členským státům osvobodit provozovatele hotelového zařízení, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 uvedené směrnice, od povinnosti odvádět takovou odměnu.
- 71 Úvodem je třeba upřesnit, že – jak uvedla generální advokátka v bodě 153 svého stanoviska – pro určení, zda se provozovatel hotelového zařízení může dovolávat omezení z důvodu „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115, není relevantní, zda je užití díla hosty takového zařízení soukromé povahy, nýbrž zda je soukromé povahy užití díla samotným tímto provozovatelem.
- 72 „Soukromé užití“ chráněného díla sdělovaného veřejnosti jeho uživatelem přitom představuje *contradictio in adjecto* v rozsahu, v němž je povaha „veřejnosti“ z podstaty věci „nikoli soukromá“.
- 73 V případě sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 tudíž nelze použít omezení z důvodu „soukromého užití“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice.
- 74 Takový výklad však posledně uvedené ustanovení nezabavuje jeho užitečného účinku. Toto ustanovení si totiž zachovává širší oblast působnosti, jelikož se týká i jiných užití, než je sdělování veřejnosti, jakým je například „záznam“ ve smyslu článku 7 této směrnice.
- 75 Kromě toho vztahení omezení uvedeného v čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115 na uživatele, který provádí takové sdělování, jako je sdělování dotčené ve věci v původním řízení, by bylo v rozporu s ustanoveními čl. 10 odst. 3 této směrnice, podle nichž se toto omezení vztahuje pouze na určité zvláštní případy, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou nepřiměřeně na újmu oprávněným zájmům nositele práv.
- 76 V důsledku takového výkladu by totiž byl uživatel vyňat z povinnosti odvádět spravedlivou odměnu za formy užití díla, které odpovídají obchodnímu využití tohoto díla, což by bylo nepřiměřeně na újmu oprávněným zájmům výkonných umělců, kteří jsou chráněni právě prostřednictvím práva na spravedlivou odměnu.
- 77 S ohledem na předcházející je třeba na třetí a pátou otázku odpovědět, že čl. 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115, který upravuje omezení práva na spravedlivou odměnu stanoveného v čl. 8 odst. 2 této směrnice v případě „soukromého užití“, neumožňuje členským státům osvobodit provozovatele hotelového zařízení, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 uvedené směrnice, od povinnosti odvádět takovou odměnu.

K nákladům řízení

- 78 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) **Provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, je „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ vysílaný zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem.**
- 2) **Provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, je povinen odvádět spravedlivou odměnu za šíření zvukového záznamu vysílaného rozhlasem nebo televizí podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 nad rámec spravedlivé odměny odváděné provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání.**
- 3) **Provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty nikoli rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, ale jiným přístrojem, jakož i zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány, je „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115. Je tudíž povinen za šíření uvedených zvukových záznamů odvádět „spravedlivou odměnu“ ve smyslu tohoto ustanovení.**
- 4) **Článek 10 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/115, který upravuje omezení práva na spravedlivou odměnu stanoveného v čl. 8 odst. 2 této směrnice v případě „soukromého užití“, neumožňuje členským státům osvobodit provozovatele hotelového zařízení, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu čl. 8 odst. 2 uvedené směrnice, od povinnosti odvádět takovou odměnu.**

Podpisy.